

248. Tegyük a testet sírjába...

(D.124)

1. Te-gyűk a tes-tet sír - já-ba, Mert az Úr el - szó - lí - tot-ta;

Te-met-jük most, de majd fel-kel, S di-cső-ül - ten jut mennybe fel.

2. Porból formálta az Isten, Por volt és ismét az leszen;
Itt fekszik, nyugszik, elporlad, S majd a halálból feltámad.
3. E hű lélek Istenben élt, Krisztusban bízott, hitt s remélt,
Ki bűnében őt nem hagyta, A keresztfán megváltotta.
4. Sok bajon ment itt keresztül, De ott, az Úrnál felüdül;
Itt sötét völgyben vándorolt, Most minden baja elfogyott.
5. Hűséges volt ő a sírig, S nem ontja többé könnyeit;
Mily csekély volt szenvedése Az üdvösségéhez mérve?!
6. Csak szenderegj nyugalmadban, És aludj Jézus Krisztusban.
Mi is szüntelen vigyázunk, Hogy mindig bölcs szívvel járjunk.
7. Kínhalálad, Üdvözítőnk, Végóránkban erősítőnk,
Hogy eljuthassunk a mennybe, Ajánljuk lelkünk kezédbe.